

## Den där dagen

Morgon.

Den sega backen de branta trapporna, den sandade gångvägen och bänkarna utanför porten. En klunga gråbruna höghus med motorväg bakom och stora bortglömda tallar framför, under de flagnande balkongerna ligger mängder av fimpas.

Ytterdörren med deras färgglada "brevbäraren är dagens hjälte" och under en till skylt "här bor Sara och Maja" med snirklig stil.

På andra sidan dörren bredvid dörmattan, står en hoppknuten soppåse och på skohyllan ligger förutom flera par gymaskor även en jeansjacka och ett tomt cigarettpaket. Hallbyrån är täckt av ett virrvarr med sjalar och halsstugar i olika färger och mönster. På toalettdörren sitter ett stort collage av foton, teckningar och tidningsurklipp.

Hon fnittrar över morgonen, över kletet på golvet och musiken på repeat. Hon skrattar över resterna av pulvret på bordet som gör städningen effektiv över ljuset över kroppens uppvärmda varv efter varv. Hon städar och flimret och tempot inuti. För nu går inte balkongdörren att öppna alls längre och nu ser hon dammet under sängen.

Nu upptäcker hon dagen och tuggummit i munnen som åkt runt i timmar. Vrider sig av skratt för trosorna blev för stora för flera månader sedan och torktumlarens extra torrt har gjort glittertryckt bitch till itch. Hon står framför spegeln, flinar åt sin hysteri som byggs bakom ögonen, fnissar mot sig själv ensam och fötterna har blivit kalla nu.

Hennes smala fötter lämnar snabba fuktavtryck på vardagsrummets parkett, hon klättrar över Majas kropp, sätter sig grensle över hennes mage och hon tystnar, lyssnar, rör Majas stängda öga och skrattar överraskat, hennes hjärtevän ligger uppslagen utbredd på golvet i deras hem. Hon rullar av rullar bort och hjärnan hackar.

Han som försvann vid midnatt för att fixa pengar har nog inte betalat skulden och inte allt det andra heller. Det har gått många vakna timmar sedan dess och han har inte hört av sig.

Hennes hår är uppsatt i tofs, ögonen ljusa och näsan liten och rund med silverring.

Utanför rutorna är det långt till rusningstrafik och snart börjar de flämtande timmar då luften kryper närmre.

Hon står i hallen fötterna gräver i mattans solkiga gröna och andningen är nästan onåbar för ljuset, svetten broderas nerför pannan, skugga och markerade kindben. Genomskinlig kropp och det kliar under och bakom huden. Hon känner på ytterdörren som är låst men det drar kall vind längs ryggens kotor.

Hennes tunna linne och kakens spända vinkel och hon korsar armarna runt sig försöker få liv i kroppen. Hon har flera tusen mil som vill springas i sin kropp och var är han nu när han behövs.

Hon hittar sin filt med solrosor bakom tv-soffan, rullar ihop sig bredvid Maja och vilar näsan mot hennes mjuka nacke och hårets virvel. Andas, drar filten över dem båda och gömmer huvudet under. Deras hud blandas och håren växer samman där på trägolvet. Hennes kropp accelererar tar emot chockvågor som

skakar varje cell och hon gnisslar tänder släpper taget. Hon klamrar sig fast vid Maja och blundar.

Det bränner runt hennes ögon och små ljusa nålar trycker mot pupillerna, hon bär mängder av tårar som inte kommer. Snabba klipp bakom ögonlocken och Majas t-shirt luktar sommaräng och lite snus.

Förmiddag.

Vardagsrummets parkett är kall, hon vaknar ser dimmigt och tittar uppåt och Maja står i dörröppningen, kisar. Det är ljust ute, starkt vitt ljus och förra hyresgästen hade sönder persiennen.

- Du måste upp din morsa kommer ju snart.

Majas kropp svajar lätt där hon står med det blekta håret, kliar sig.

- Jag mår för jävligt.

Maja snubblar iväg i sina stora mjukisbyxor i riktning mot duschen och det är fortfarande samma skiva som spelas. Hon kryper på alla fyra in i sovrummet och upp i sängen, huttrar kramar kudden.

Någon knackar på dörren bankar på dörren och hon vaknar sakta vaknar. Långsamt får hon igång kroppen och någon bankar på dörren bankar igen. Det skramlar i brevinkastet.

- Sara. Sara.

Hon drar sig uppåt och tar med täcket som en korv runt magen.

Hon passerar köket och någon ropar igen.

- Sara.

Maja syns inte till och verkar ha gått hemifrån, det luktar lite surt i deras felplanerade tvåa och hon plockar upp vivobladet från förra veckan och vivobladet för den här.

Hon står i dörren och framför henne mamman med kort hår och ögon inramade av blå mascara, fransarna spretar som spindelben.

- Hej mamma.

Hon och hennes mamma med stark citrusparfym och cigaretttrök.

- Lilla Sara.

Hennes mamma smeker och drar dottern mot sig nära längre in i famnen.

- Lilla stumpan så du ser ut.

Hon stryker med handen längs hennes kind.

- Så du ser ut.

Hon låter sig sömntrycket fångas in och omfamnas och tappar reklamen. Hon hann inte duscha, luggen har klistrat sig mot pannan och hon begraver sig i mjuka dunjackan och låter ansiktet uppslukas en stund och låter varm luft andas imma.

- Mamma asså jag försov mej visst.

- Så det säger du, jag misstänkte nog det.

Hennes mamma släpper fram ett dämpat skratt och rynkan i pannan blir lite djupare hon har tagit långlunch för att åka hit. Hon tittar in i dotterns grå ögon och håller händerna runt hennes ansikte, omilt drar hon sömnen från ögonen.

Silverhjärtat i halsgropen en kartong med bakelser från konditoriet nere i centrum och hennes mamma kliver in med skorna på i köket och andas tungt, fingrarna genom håret.

- Nej men Sara. Vad ledsen jag blir så det ser ut.

Sara drar i linnet med musse på och det klibbar under fötterna, knastrar.

- Mamma jag är skitlessen att jag inte hann fixa något fint.

Samma skiva som innan och den går runt runt, samma låtar samma surr.

- Men vill du ha kaffe eller.

Hennes mamma snurrar på fingrets flätade guldring, ett köp från Korfu i somras.

- Sara förstår du inte att det hemska är ju att du lever i den här smeten varje dag. Den här förbannade jävla svinstian.

Hon stampar med klacken hårt i golvet hon stirrar på dottern och sträcker ut armarna mot henne.

Diskbänkens grå och ovanför i kvavheten turas bananflugorna om att fördubblas. Hennes tunga klistrad mot gommen och ljuset visar hur fönsterrutorna egentligen ser ut.

På det stadiga bordet bland smulorna och askfatet står skära bakelser på vitt spetspapper. Lockade snören från kartongen har fallit och hennes mamma böjer sig fram och lägenheten ligger på tredje våningen och mellan pekfingret och långfingret räddar hon snöret från golvet.

Kväll.

Hon är på väg hem och i backen upp mot hyreshuset vaknar en känsla, hon känner att något är fel och kroppen spänner. Luften i trappuppgången är i vägen och trappavsatserna ändras när hon sätter ner sin fot och hon slänger gröna sjalen i korgen i hallen och sparkar iväg sina skor.

Dörren till sovrummet står öppen och lampan i taket har gått, hon famlar fram och slår av den höga monotona musiken.

Maja sitter tryckt mot väggen i vardagsrummet med blicken blank och vita armar beströdda med fräknar och händerna hackar fram djupa mönster i benen och det är stora bruna klumpar fasttorkat på parketten, och rött nytt som luktar järn överallt.

- Nej nej helvete.

Hon är snabbt framme och sliter i Maja, försöker bända loss rakbladen men greppet vitnar och kroppen rycker.

- Vad fan har du stoppat i dej.

Hon sjunker ner på knä framför henne och smeker bort håret, försöker vända upp hakan. Försöker hålla rösten lugn men skakningarna vandrar från Majas kropp in i hennes. Vandrar tillbaka.

- Varför ringde du inte. Jag skulle kommit hem direkt.

Hon får inget svar och skakningarna blir värre. Hon ser hur väggen krälar bakom Maja, pulsen spränger.

Hon försöker fästa Majas blick. Känner på pannan, drar med handen längs hennes sida, känner kylan.

Ögonen är grumliga och hon slår lätt på Majas kinder. Slår lätt.

- Maja, titta på mej. Titta på mej säger jag.

Nu skriker Maja. Hugger med rakbladen åt alla håll. Handen träffas av Majas slag och huden delar sig långsamt. Hon ser hur bubblor tränger fram och blir större.

Hon pressar sig mot Maja. Får tag om hennes ena handled och med sin andra hand trycker hon bak hennes

huvud. Hennes kraft vinner långsamt över Majas och rakbladet ramlar ur hand ett och sedan hand två. Hudens munnar gapar mot henne och ärmarna på munkjackan är brunfläckade. Svetten slår sig fram, hon skakar Majas uppdragna axlar och pupillerna syns inte längre. Hon exploderar inombords och hugger efter luft. Tårar fyller och forsar, rinner och droppar, varmt blandas med snor. Hon hulkar med munnen öppen och luften vill inte nå magen.

Hon lägger båda armarna om Majas hårt knutna kropp drar henne mot sig och omfamnar med armar och ben.

Hennes panna mot Majas och tårarna längs hennes kinder och deras hår i varandras, siluett mot siluett som sammanvuxna.

- Allt kommer bli så bra så bra.

De gungar hoplindade.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren viola raz med Poeter.se id #4430 innehar upphovsrätten